

Januari

Nieuw! Nu nog beter! Nieuwe ingrediënten en toch de kwaliteit die u van ons gewend bent!

Van alle recente veranderingen in Thijssse's Hof – het openleggen van de duinrel, het uitdunnen van het struweel, de broeihoop voor ringslangen, verwijderde zomereiken, de creatie van een stuifduinlandschap – boeit de laatste mij het meest. Ogenschijnlijk een detonerend, levenloos stuk braakland, maar in werkelijkheid – de toekomst zal het uitwijzen – het prille begin van iets wat onze hof nog niet bezat: een stuifvlakte met een stuifduin. Hulde aan de bedenkers en scheppers van dit stukje kenmerkende Kennemer natuur: hier wordt iets groots verricht!

Niet alleen raken we hierdoor het kwijnende heideveldje grotendeels kwijt, ook is het geniepige Schaafstro een gevoelige slag toegebracht in zijn nimmer aflatende offensief. En wat nu nog oogt als een stortplaats van bouwzand, zal reeds in het nieuwe jaar zichtbaar beginnen te veranderen in een toevluchtsoord voor duinplanten. Een bordje verschaft uitleg: "Soorten die wij gaan aanplanten en willen aantrekken op de stuifduinen zijn wilde tijm, duinviooltje, geel walstro, kattendoorn, kruipwilg, anjers en rozenkrans."

Het Rozenkransje! Ik kende de naam uit een liedje van drs. P en wist niet eens of het wel echt bestond. Kent u dat vrome, botanische lied?

Kloostertuin

*Tussen eeuwenoude muren
Waar de schoonheid bloeit en geurt
Waar men 't fluisteren der uren
Bijna lijfelijk bespeurd
In de laatste zonnestrallen
Roept het klokje mij naar 't lof
Doch ik wil nog even dralen
In mijn stille kloosterhof.*

*Bij die Paternoster-boom ziet u de Papenschoen
Kandelaartjes, Monnikskap en Rozenkransje prijken;
Mijtertje en Slofje, die het ook uitstekend doen
En allicht ontbreekt het Kaarsje niet.*

*Jammerlijk genoeg schiet ook het onkruid welig op
Afgodskruid en Judaspenning zijn niet uit te roeien
Heksenkrans en Tovernoot, Alruin en Duivelskop
Wist ik maar vanwaar dat ontuig kwam.*

Rozenkransje is een uiterst zeldzame plant maar was dat niet altijd. Het oude liedje... Tweehuizig, met roze bloemen op de vrouwelijke plant en witte op de mannelijke. Klein maar fijn. Maar wat wil het geval? *Nature Today*, de wekelijkse e-mailniewsbrief over alles wat groeit en bloeit (u kunt zich gratis abonneren), schrijft er dit over:

Het Rozenkransje (Antennaria dioica) was tot 1850 een redelijk algemeen voorkomende soort op de zandgronden in Nederland. Daarna ging het bergafwaarts. Rond 1930 was het aantal locaties gehalveerd en rond 1970 was nog maar tien procent over. Inmiddels zijn er nog zes locaties in

Nederland, waarvan één in Meijendel. Op één plant staan alleen maar bloemen met de mannelijke stuifmeelkorrels en op andere planten staan vrouwelijke bloemen. Als dus op een locatie een van beide er niet meer is, komen er geen nakomelingen meer. In Meijendel is dat het geval, daar zijn alleen nog maar mannen-rozenkransjes. De dichtstbijzijnde locatie met vrouwen is Bergen, Noord-Holland.

Een noodtoestand. Er wordt vruchteloos gehunkerd in Bergen en in Meijendel, maar wij, in onze hof, creëren de voorwaarden voor onbekommerd sexueel verkeer! “Aanplanten en aantrekken”, daar zal dit sieraad van de duinen bij gedijen.

Komt dat zien, komt dat zien! Lees de bordjes, en kom regelmatig terug om de vooruitgang waar te nemen. Thijsse's Hof is een vitale grijsaard, 96 jaar oud dit jaar, en bruist van ondernemingslust.

Rob van Dam